

ÚNOR 2023

GYMBUC TIMES

ÚVODNÍK

ANEB SEXTA SE HLÁSÍ DO SLUŽBY

Vážení čtenáři,

právě jste se dostali na první stránky nového čísla školního časopisu Gymbuc Times, který tradičně vzniká pod rukama sexty a 2A. Tento rok se tedy této cti dostalo naší třídě a my dostali šanci předvést svůj umělecký um. Tak doufejme, že žádný čtenář nebude mít újmu na zdraví.

Jestli Vás předchozí věta neodradila a čtete dál, můžete se dočíst spoustu zajímavých věcí. Pro představu Vás zahrneme informacemi o frontách na oběd, sebevědomí Vám pravděpodobně klesne při pohledu na sportovní rekordy a postupně dotančíme například k interview. Neošidíme ale ani zábavu a procvičení mozkových závitů, vždyť to především patří ke škole. Nebudu však prozrazovat o nic víc, ať nevytáhnu všechna esa z rukávu hned ze začátku.

Teď něco o naší škole. Někdo by si mohl říct, že jsme malá škola, má to ale své velké výhody. Právě díky tomu, že je studium takové „komorní“, si troufám říct, že i přes drilování se na testy a zkoušení u tabule je atmosféra příjemná a přátelská. No řekněte, kde jinde jste se setkali se zpíváním učitelů na vánočním koncertě nebo uspořádáním třeba retrodne? Skvělé bývají i návštěvy Mikuláše s čerty a anděly, a to nemluvě o Posledním zvonění maturantů.

Pokud jste se prokousali až sem, tak Vám srdečně gratuluji a již „přenechávám žezlo“ svým spolužákům. Přeji pěkné čtení.

Markéta Janů

OBSAH

Úvodník	1
Život studentský – život veselý?	3
Slavné fronty na obědy	4
Za hranice s panem Stavělíkem	6
Profesor Zelinka v Rumunsku	8
Mrs.Fronková v Německu	10
Tradice Slovenska	12
Ve víru tance	14
Rozhovor s Petrem Kolaříkem	18
Čekání na obědy	22
Komiks	26
Sportovní rekordy naší školy	27
Reklama	29
Receptář	30
Kvíz - Anděl Páně	37
Tajenka	40

Grafická úprava časopisu:

Vojtěch Kunc & Vanessa Šinal'ová

ŽIVOT STUDENTSKÝ- ŽIVOT VESELÝ?

Být studentem na slavném Gymnáziu a OA Bučovice určitě není pro každého. Pozitivními částmi školského života je třeba učit se od rána do večera, a i tak dostat špatnou známku, anebo třeba se pobavit s kamarády a hledět po hezkých holkách.

Další legrace začíná, když učitel přijde do třídy a řekne s úsměvem: „No, tak koho dneska potrápíme u tabule?“ V ten moment je oční kontakt mezi studentem a učitelem zapovězen a každý žák si třesoucma rukama otevře sešit a hledí do něho jak poblázněný s tím, že si zapamatuje alespoň pár slov z toho, co se v posledních týdnech učilo. Většinou skončí u tabule ten, který se jako první odvážil odvrátit zrak od sešitu a podívat se kolem sebe na své vystrašené spolužáky. K tabuli nakráčí s vědomím, že ani neví, z čeho bude zkoušený, ale se sebevědomím, aby učitel nepoznal, že se si student nepamatuje ani to, co v ten den jedl na snídani. Žákův úspěch spočívá v tom, že odejde od tabule s jakoukoliv známkou lepší než pět. Popřípadě, že se studentovi podaří „obkecat“ zkoušení a dostane lepší známku. Tak se dá často zaslechnout, jak žák slaví s kamarádem v lavici se slovy: „To je dobré, furt mi vychází čtyřka, ještě nepropadám!“ Učitel se zasměje, zkouší dalšího „dobrovolníka“ a celý proces se znovu opakuje.

Mimo neustálé zkoušení a psaní těžkých písemek je život na Gymnáziu a OA Bučovice vlastně celkem dobrý. Profesoři jsou sice přísní, ale také se s námi občas rádi zasmějí. Žáci, se kterými se tu můžete potkat, nemusí na první pohled vypadat podle vašich představ, ale ve skutečnosti jsou úžasní. Jsem velmi rád, že jsem si vybral „prestižní“ Gymnázium Bučovice jako svoji školu.

Alexander Sugden

O ČEM SE MLUVÍ

Slavné fronty na obědy

Problém, který trápí nejen mnoho studentů, ale také řadu kantorů na naší škole.

Nekonečné fronty na naše gastronomické pochoutky často nás studenty doženou k vynechání či úplnému zrušení oběda. A to je špatně, že ano? Kvůli časovému rozpisu; ten samozřejmě nemůže vyhovovat všem, ale pro převažující skupinu studentů je poměrně závažným problémem a přispěje k tomu, že mnozí často nestíhají spoje autobusů nebo vlaků, které je mají co nejrychleji dostat domů nebo na místa, kde vykonávají ještě jiné mimoškolní neodkladné aktivity.

Několik faktů opravdu tzv. bije do očí a zdravý lidský rozum nepobírá, že když se dostaneme ke (zdůrazňuji) prázdné či ne zcela zaplněné jídelně dříve, než je náš psaný čas, proč bychom nemohli být do jídelny vpuštěni dřív, když bychom tam stejně nikomu nepřekáželi? O to větší řada bude následovat posléze. Dotaz, proč jsou rozpisy udělané tak zvláště, si klademe už delší dobu a víme, že nejsme jediní.

Ceníme si toho, že pokus o vyřešení tohoto problému nastal už v září, ale stejně jako každý systém i ten školní (ale o tom jindy) začal zaostávat, a je nutné tedy tuto nechtěnou složku vytáhnout z prachu a znovu vystavit na světlo reforem. Je pochopitelné, jak složitá činnost je zorganizování příchodů několika tříd najednou do naší jídelny, ale jak jsme všichni již zaslechli, vedení školy už toho má taky dost a nechce o tom ani slyšet. Ale věříme, že vždy existuje příhodnější kompromis než ten dosavadní.

Nelíbí se nám situace, kdy studenti, kteří mají kupříkladu jít na oběd 13:25 hned po skončení výuky, se k jídelním dveřím dostanou až 13:40 a kvůli nim se celý nával strážníků ještě více zbrzdí. Je nepochopitelné, kolik učitelů nás nechce pouštět se najíst jen kvůli tomu, že ještě „nenadešel náš čas“ (jak poetické), i přesto, že v jídelně je nespočet volných míst.

V naší bývalé jídelně na náměstí byl řád i bez rozpisů; jak je to možné? Dobrá, možná si pár „nedočkavců“ trochu pospíšilo na přechodu a byli tam o sto světelných let dřív než zbylé skupinky, ale i tam byly fronty. Tak co například zkusit rozpisy zrušit nebo z nich vytvořit rozpis doporučený, ne povinný? Ať si každý jde, jak chce, a uvidíme, jak to dopadne. Není co ztratit a známe hodně lidí, kteří si ještě před obědem rádi popovídají s kamarády, než odejdou, a tím logicky taky zmenší nával v jídelně. Až bychom si po nějaké době začali všichni stěžovat, že za starých dobrých rozpisových časů bylo ještě dobře, pokorně spálíme tento pamflet a nasypeme si popel na hlavu.

Vanessa Šinal'ová, Adéla Čáslavová

ZA HRANICE S PANEM PROFESOREM STAVĚLÍHEM

Pan profesor Stavělík je nadšený cestovatel, který navštívil spoustu zemí. Ovšem vybrat to nejhezčí místo je pro něj velmi obtížné. Tvrdí, že každé místo má své kouzlo. „Ve Slovinsku se ráno vykoupete v moři a odpoledne už se můžete koulovat v horách, ve Švédsku si volně zachytáte ryby, natrháte borůvky, na Islandu vás i v ‘parném’ létě zahřejí jen termální prameny, káva a svetr,“ říká.

Mezi nejoblíbenější zážitky pana profesora patří úplně všechny. „Ukázalo se, že bez ohledu na stát a jazyk jsou všude hodní a ochotní lidé, kteří poradí, nabídnou úkryt před deštěm, pomůžou s opravou kola nebo si jen tak popovídají, i rukama nohama,“ vysvětluje.

Cestování však nemusí být vždy pouze sluníčko, pohoda a klid, součástí mohou být i nepříjemné situace, strach či nevhodné počasí. Pan profesor Stavělík je ale toho názoru, že nejhorší zážitky mají tu výhodu, že se na ně časem lépe vzpomíná a s odstupem let už ani tak hrozně nevypadají. „Ale asi největší strach jsem měl na Mont Blancu, když kamarád, co sestupoval za mnou, uklouznul a spustil spršku kamenů. Těsně mě minuly a pak jsem asi překonal rychlostní rekord v cestě z vrcholu,“ popisuje.

Rada pana Stavělíka pro začínající cestovatele zní „nebát se cestovat“.

PROFESOR ZELINKA V RUMUNSKU ANEB CO TĚ NEZABIJE, TO TĚ POSÍLÍ

Pan profesor Zelinka je vyhlášený cestovatel, vydal se na Nový Zéland, navštívil horské štíty jižních Alp, zdolal Starou Planinu v Bulharsku, zavítal do Albánie i do Makedonie. Dodal, že putování po těchto končinách Evropy je vždy odpočinkem po náročném školním roce. Nejvíce se panu profesorovi líbila příroda Nového Zélandu, kde oba ostrovy, Severní i Jižní, nabízejí krásné výhledy na krajinu. Ale k jeho nejlepším zážitkům patří vandr v Rumunsku.

„Veselých, a tedy i oblíbených zážitků mám celou řadu, hlavně díky skvělým kamarádům, to pak není nouze o vtipné situace způsobené například nedostatečnou slovní zásobou. Ale k mým výletním perličkám patří můj první výlet do Rumunska,“ říká s úsměvem na tváři profesor Zelinka. Výpravný začátek v Rumunsku začal nevhodným outdoorovým vybavením, velice slabou slovní zásobou a děravým stanem. „Všechny nedostatky se potvrdily při deštivé noci, kdy jsme vylévali vodu ze stanu ešusem skoro hodinu. Déšť však nepřestal, a tak jsme museli využít nouzové ubytování ve vedlejším stanu. To však nebyla taky výhra, když ve stanu pro tři spalo pět lidí,“ vysvětluje. Tímto zážitkem však adrenalin neskončil. V rumunských horách byli obklíčeni ovčáckými psy a museli se bránit vším, co bylo po ruce. Naštěstí se jim podařilo vyváznout bez ztráty člena skupiny.

„Začínajícím cestovatelům doporučím asi jen to, aby cestovali, aby se podívali za hranice naší země a měli srovnání toho, jak se žije jinde, nejen u nás. Dnes máme pro cestování téměř neomezené možnosti a není třeba letět přes půl světa, i v sousedních státech je plno krásy,“ dodává pan Zelinka.

MRS. FRONKOVÁ V NĚMECKU ANEBI HUMOR MÁ SVÉ MEZE

„Je to má děsivá vzpomínka a i po 25 letech mám husí kůži,“ říká Mrs Fronková.

Jednoho krásného dne vešla Mrs Fronková do třídy v druhém patře. Tou dobou ještě učila ve městě Kiel v Německu. „Okna byla dokořán a do třídy proudilo sluce. Když jsem pozdravila žáky, nikdo se neozval, všichni se útrpně koukali z okna, někteří dokonce i popotahovali a po tvářích jim tekly slzy,“ vysvětlovala. Profesorce to nedalo a vykoukla z otevřeného okna. Nemohla uvěřit svým očím. Cítila, jak jí mráz přebíhá po zádech a srdce se jí dere do krku. Na zemi pod oknem ležel žák. „On skočil,“ ozvalo se ze třídy. „Posadila jsem se a pak, když se mi do žil vrátil adrenalin, vyskočila jsem a vyběhla z místnosti ke schodům. Cestou jsem otevřela dveře do vedlejší třídy a křičela, aby zavolali záchranku.“

Byla naprosto zdrcená, rychle běžela do přízemí k postavě, která nehnutě ležela dole na chodníku. „V polovině schodiště mě chytil kolega, nechtěl mne pustit, byl příliš silný. Přes zvláštní fyzický boj jsem neslyšela jeho úlevná slova – Je to vtip! Všechno je v pořádku, nic se nestalo! Nechápala jsem to,“ popisuje.

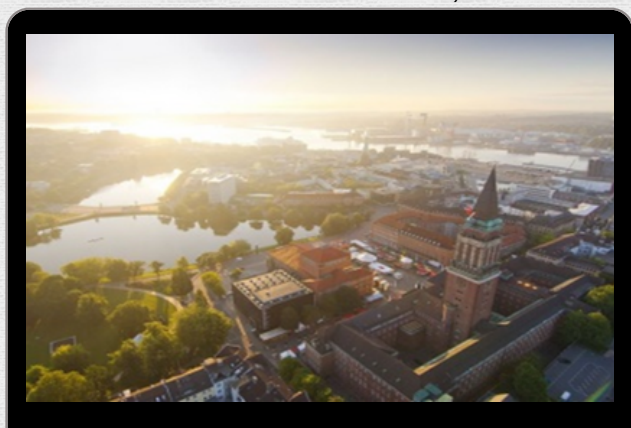

Nechápala jsem proč to udělali,“ říká. Nakonec se dozvěděla, že i přesto, že to byl maturitní ročník, nedokázali zvládnout množství práce, které jim zadala. „Byla to má první zkušenost po dokončení univerzity. Zapomněla jsem na limity a dala jim tolik úkolů a materiálů, že se v nich topili a nebyli schopni dostat se na břeh,“ líčí.

Žáci se poučili a poznali limity vtipů a lidskost učitelů. „Já jsem se naučila empatie a schopnosti třídit učební materiál podle potřeby. Dodnes mám ale husí kůže, když si na to vzpomenu.“

Andrea Krupičková, Adéla Macourková

Kiel, Německo

Silvestr na Slovensku byl velmi zajímavým zážitkem jak pro mě, tak pro mé rodiče. Přípravy a chystání zcela zazdily veškeré naše vědomí o čase. V životě jsme takové tradice neviděli ani nezažili. Hodně nám tento zážitek prospěl, okusili jsme část jiné kultury a už víme, jak to u našich známých chodí.

Několik věcí už si moje teta Veronika předchystala den předem, ale to hlavní si nechala na ten osudný den.

Když 31. prosince 2022 vstáváme, už můžeme cítit vůni chlebového těsta, zelí a masa. Veronika už běhá okolo plotny, která stojí téměř uprostřed jejich větší chaloupky poblíž nejdelší vesnice na Slovensku. Štiavnik. Teta mě vidí a hlásá: „Dobré ráno! Ak chvíľočku počkáš, môžeš ochutnať tieto plnené chleby! Už ich budem vyťahovať z rúry!“ Samozřejmě, že si počkám, voní to nádherně.

S rodiči vycházíme z hlavních dveří, abychom se podívali, co strýc už venku vaří několik hodin. „Zdravíčko! Ale čo? Prilákala vás vôňa našej tradičnej kapustnice?“ směje se. Říká nám, co v ní vše je, a já se mezitím kochám nádhernou přírodou Slovenska. Kopce všude okolo, a co víc! U chaty není žádný signál, takže kdo si chce zavolat, musí si popojít kousek dál od chaty. Pro nás to ale znamená svátky prožité bez jakýchkoli závislostí na mobilu.

Podívám se okolo sebe a vidím husté lesy. Ovce a berani na kopečku u chaty si nás prohlíží a čekají, jestli jim ve sváteční den nedáme něco více než mívají obvykle. Jeden hnědý přistoupil blíž, a tak si ho po svolení strýce Rudy pohladím.

Uvnitř chaty už má Veronika téměř vše hotové, ale já s mámou jí ještě pomáháme s plněními bramborami.

Připravíme ještě klasické chlebíčky, ať také poznají, jak to děláme u nás.

Blíží se noc, všichni na sobě máme slavnostnější oblečení, chutnáme tradiční kapustnicovou polévku plnou masa, zelí, klobás a brambor. Zjistila jsem, že kapustnice nejspíš nebude jídlo pro mě, ale můj táta si ji nesmírně vychutnával. Zbytek večera už byl snad takový, jaký ho všichni známe, plný radosti, povídání a dobrého pití. Já, jejich mladší syn, starší syn a i dva sourozenci ze sousedské chaty hrajeme o patro výš společenské hry, kvízy a u toho se o každém z nás dozvídáme něco víc.

Za několik málo minut je půlnoc, všichni se sejdeme dole ve vyhrátém obývacím pokoji společně i se zvířecími členy rodiny, fenkou Aggi a starším psem Carem. Bouchneme šampaňské, připijeme si a strýc prohlásí: „Je to nádhera! Za rok se těším zase takto!“ Všichni souhlasíme a smějeme se. Jsme šťastní a ve vzduchu je cítit i uvolněná, radostná atmosféra. Seděli jsme pospolu ještě pár hodin a po probuzení už jsme se chystali na cestu domů.

Nikomu z nás se nechtělo loučit, ale nic jiného nám nezbývalo. „Však zanedlouho se zase uvidíme!“ říká můj táta, když vyjíždí z parkovacího místa.

Radost nás při cestě domů přes vršek kopce stále neopouštěla, protože jsme mohli poznat krásy Slovenska a jeho tradice.

Dominika Cihlová

VE VÍRU TANCE

Od primy jsme se těšili právě na tento školní rok a to z prostého důvodu, čekal nás taneční kurz. Po šesti letech ten moment nadešel a 22.9. 2022 jsme najednou stáli před dveřmi Katolického domu v Bučovicích. Od první lekce nás náhle dělily jen desítky minut. Nervozita, stres a zoufalství válčily v každém z nás s radostí a očekáváním. Čas nadešel.

Atmosféra prvního úterního večera nám navždy uvízla ve vzpomínkách. Tlumená světla ve zdobeném sále, rudé židličky podél každé stěny, chlad a s úsměvem vyhlízející nové studenty pan a paní Sedlákoví. „Tanec je pro všeobecné vzdělání nezbytný,“ prohlásil náš mistr a mně došlo, jakou má pravdu. Právě tento sál se nám stal pravidelnou poškolní záležitostí na následujících šest měsíců. Právě teď nám došlo, že z nás nejsou ty malé děti co jednou nastoupily do primy, ale mladé krásné ženy a mladí elegantní pánové. A právě na tento kurz budeme vzpomínat, až naše vlastní „caparty“ vypravíme do jejich tanečních.

Tři měsíce kurzu nás naučily vystupovat ze své komfortní zóny, umět se chovat ve společnosti a daly nám základy etikety. Ne vždy, šlo ale vše podle plánu. Do paměti se nejen mně vryla třeba situace ze závěrečného plesu, kdy jsem společně se svým partnerem byla vybrána do taneční soutěže. Měli jsme tak jedinečnou příležitost ukázat, co v nás je. Začala hrát hudba a bylo jasné, že teď je prostor pro cha chu. Podívali jsme se na sebe, pokývli hlavou a pustili se do toho. Vžili jsme se do role tanečníků. Tento tanec jsme ovládali skvěle. Sice jsem neslyšela rytmus hudby, ale na to jsem konec konců byla zvyklá. Trvalo asi minutu než k nám diskrétně přistoupil usmívající se pan Sedlák s větou „už je na čase tančit ten jive.“

Zmatek. Stres. Tlak. Stovky lidí v sále. Všudypřítomné pohledy. Měla jsem hroznou chuť se smát. Dnes na to vzpomínám opravdu s úsměvem na tváři. Žádný učený z nebe nespadol a ani my to rozhodně nebyli.

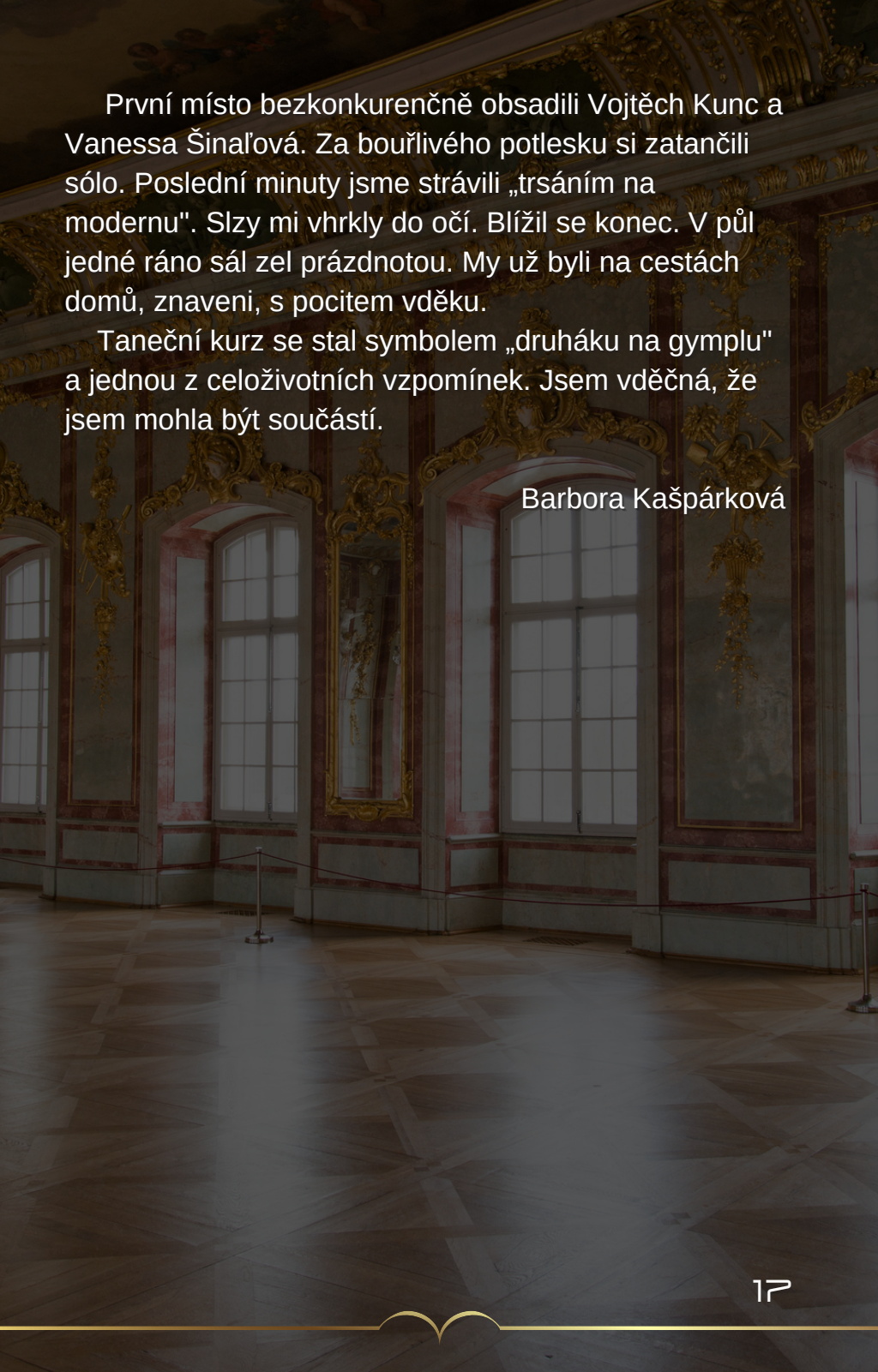
Po každé vyučovací hodině se nám žízň svíralo hrdlo a nezbyvalo, než vydařený večer znamenitě zapít. Proto jsme se krátce po odbití sedmé hodiny odebrali do místní hospody a restaurace U Šembery, vzdálené jen dvě minuty chůze od „Kaťáku“. Naši dobrou náladu podpořili i běžní hosté. Asi na nás byl hezký pohled. Několik večerů sem došli dokonce muzikanti, co nám zahráli na kytaru nejznámější písně Kabátů. My tak v šatech a chlapanci v oblecích tančili ruku v ruce, kolem ramen, za pas.

Zpěv a přesný text „...chlapi někdy trochu prudký sou, holky s motykama tancujou,..“ se nesl sklepením restaurace. Vážně nezapomenutelné.

Čas ubíhal, přišla prodloužená. První ples s cílem demonstrovat rodičům náš dosavadní progres. Předvedli jsme blues, jive, polku, waltz i valčík. Vzpomínám si, jak jsme si tehdy mysleli, že nejsložitější tance máme za sebou. Jak jsme se mýlili. V podvečer 4.11. 2022 se v Nesovicích kolem půl sedmé hodiny zaplňoval sál. Dívčám byla chlapci předána růže a večer byl zahájen tancem waltz. Nervozita okamžitě opadla a my si mohli zbytek večera bez dalších obav užít. Dlouhé, barevné šaty úplně rozzářily sál. Tancem a současným předáváním kotiliónů jsme si vybrali „sympaťáka a sympatřačku“ večera. Stali se jimi Alexander Sugden a Linda Rotreklová.

Nestačili jsme se vzpamatovat a před námi stál hned druhý a poslední ples, studenty přezdívaný „Bílá“. Čtyři vyučovací hodiny uplynuly jako voda a 3.12. 2022 jsme opět stáli v nám již dobře známém sále v Nesovicích. „Dress code“ byl jasný. Dámy bílé, dlouhé šaty. Pánové černý oblek, černý motýlek a bílá košile. Byli jsme k nepoznání. Cítila jsem pocit pýchy, kdy jsem se svým tanečním partnerem kráčela parketem. I tento večer došlo k předání růže, ples započal předcvičenou polonézou. Zdálo se, že to trvalo věčnost. Maminky, tatínci, sourozenci, přátelé. Všichni nás přišli podpořit v tento pro nás výjimečný den. Nebyli jsme nervózní, nevím čím to, ale sál ovládla příjemná radost a očekávání. Víř tance nás plně pohltil. Utekla polovina večera a na program se dostala taneční soutěž, hodnocená porotou učitelů.

A grand, ornate ballroom with a checkered floor, arched windows, and a large mirror. The room is dimly lit, with light coming from the windows. The walls are decorated with gold leaf and red marble. A red rope barrier is visible in the foreground.

První místo bezkonkurenčně obsadili Vojtěch Kunc a Vanessa Šinařová. Za bouřlivého potlesku si zatančili sólo. Poslední minuty jsme strávili „trsáním na modernu“. Slzy mi vhrkly do očí. Blížil se konec. V půl jedné ráno sál zel prázdnotou. My už byli na cestách domů, znaveni, s pocitem vděku.

Taneční kurz se stal symbolem „druháku na gymplu“ a jednou z celoživotních vzpomínek. Jsem vděčná, že jsem mohla být součástí.

Barbora Kašpárková

Rozhovor s vicemistrem České republiky

v latinskoamerických a standardních tancích

Petrem Kolaříkem

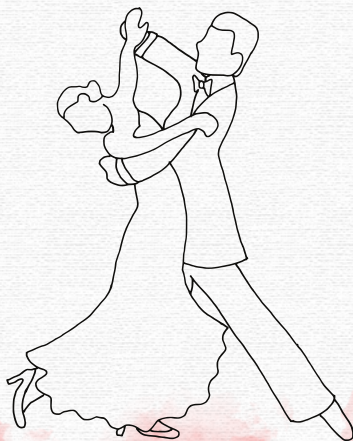

Na úvod bychom se rádi zeptali, kdo tě k tanci přivedl a jak dlouho už tancuješ?

K tanci mě přivedla sestra, kvůli tomu, že už dříve tancovala. Tancovat jsem začal, když mi bylo myslím 8-9 let.

Jakého největšího úspěchu jsi za svou kariéru dosáhl?

Za můj největší úspěch považuji asi to, když jsem vystupoval před monackým knížetem na jeho bále, ale samozřejmě si vážím každého dobrého umístění.

Kde jsi začínal a za jaké kluby jsi tančil?

Začínal jsem tancovat v Hodoníně a postupně jsem se dostal přes zlínský taneční klub do brněnského tanečního klubu Infinity Dance team, za který momentálně tancuji.

Kolikrát týdně tancuješ?

Když je sezóna, tak trénuji 3-4krát týdně, plus někdy trénuji o víkendech a navíc se samozřejmě účastním soutěží.

Jak tvůj trénink probíhá?

Každý trénink je zcela odlišný a pokaždé probíhá jinak, ale většinou se skládá z individuální a vedené části, ale občas si ještě podle zbylých sil dám i kondiční trénink.

Býváš na parketu nervózní, nebo tě stres netrápí?

Myslím, že za ta protančená léta na parketu ze mě nervozita pomalu opadla a dnes si ji už ani nepřipouštím, takže spíše ne.

Plánuješ se v budoucnu věnovat tanci i na profesionální úrovni?

Uvidíme, hlavní je nyní pro mě získat vzdělání, které budu moct využít i v budoucnu.

Jaké máš ve škole oblíbené předměty?

Nevím, jestli oblíbené, ale například český a anglický jazyk mi příliš nevadí.

Máš nějaké oblíbené učitele?

Tak obecně všichni profesori na GOABUCu jsou v pohodě, takže asi tu není nikdo, koho bych vyloženě měl nebo neměl rád.

Máš aktuálně plány do budoucna?

No, teď plánuju dobře se umístit v další soutěžní sezóně, ale ze všeho nejdřív sehnat nějakou šikovnou partnerku.

Považuješ někoho za svůj vzor, ať už ve sportu, nebo i v osobním životě?

Vyloženě za svůj sportovní vzor nepovažuji asi nikoho, nebo mě v tuto chvíli nikdo nenapadá, ale jako téměř každý hrdý syn bych byl rád v dospělosti jako moji rodiče.

Máš rád kromě tancování také i jiné sporty?

Tak určitě, mám rád všechny sporty, a když už mám možnost a čas zahrát si nějaký ten sport, tak skoro nikdy nepohrdnu.

Dal bys čtenářům nějakou radu na závěr, jak být úspěšný nejen v tanci, ale obecně v tom, co je baví?

No hlavní je, aby vás to, co děláte, bavilo a chtěli jste v tom neustále pokračovat. Pak už místo hledání výmluv, proč něco nejde, hledáte jen způsoby, jak dosáhnout toho, čeho chcete.

Děkujeme Petrovi za poskytnutí rozhovoru a přejeme mu nejen hodně tanečních, ale i školních úspěchů.

Martin Kubíček

ČEKÁNÍ NA OBĚDY NA NAŠÍ ŠKOLE

Určitě znáš ten pocit, když se celé dopoledne musíš obejít pouze s malou svačinou, v lepším případě se snídaní. Přes hlad a kručení v břiše už ani neslyšíš, co vlastně učitel říká. Konečně skončila poslední hodina před obědem a nemůžeš se dočkat, až dostaneš talíř, klidně i jenom s rýží, jen ať už je ten ukrutný hlad pryč. Už vidíš, že jídelna je prázdná a ve frontě čeká pouze pár primánů, kteří se vždy dokážou vecpat dopředu, ani nevíš jak. V tom však odnikud vystoupí učitel, ukáže na papír, který musel chudák pan zástupce vypsát na začátku roku, a praví: „Kampak se ženeš, holenku? Ty tu máš být až za dvacet minut!“ V tu chvíli už nejsou na místě žádné logické argumenty. Dozorující učitel vás předběhl. Příště snad budete rychlejší. Pak se ještě podíváš znovu do jídelny a z ničeho nic tam vidíš celou svou třídu, jak se nacpává. To je taky velice zvláštní fenomén. Vždyť si ještě před chvílí byl první!!!??? Jenže co už. Oni tam jsou a ty ne a už s tím nic neuděláš. Tímhle problémem naší školy bych se teď chtěl zabývat dál.

Je vlastně takový rozpis nutný? Krátkou odpovědí by bylo, že není. Všechno to začalo kvůli epidemii, kterou myslím nikdo z vás nemohl minout. Ta ovlivnila naše každodenní životy, a když jsme se vrátili po „koronaprázdninách“ do školních lavic, ovlivnilo to i chození na obědy.

Jíst s respirátorem se jaksi nedá, ale šíření nemoci se omezovat muselo, takže se začal problém šíření řešit „třídní“ segregací. Studenti třídy se společně učili a trávili spolu čas zavření ve třídě, ať s rouškami nebo bez nich, takže v celku třídy se šíření covidu zabránit nedalo. Pokud by však jedna třída onemocněla, aniž by se o tom vědělo, bylo možné koronavirus udržet pouze v jedné třídě, a tak zabránit mezitřídnímu šíření. K tomuto řešení patřilo i oddělení tříd u obědů pomocí již zmíněných rozpisů. A tak bylo otravné čekání ve frontách na obědy 2.0 na světě.

Jak tento problém řešit? Myslím, že řešení by mohlo být velice snadné. Ověřené otravné čekání ve frontách na obědy 1.0 fungovalo po celé generace a nikdo si nestěžoval. Tedy pardon, všichni si stěžovali stejně jako teď, ale to už prostě lidé dělají.

Kdybychom se opět řídili pravidlem „kdo dřív přijde, ten dřív žere,“ nic moc by se nezměnilo k horšímu, ba naopak. Jídelna by hned po skončení vyučování nebývala prázdná, ale byla by plná primánů a několika sportovně nadaných jedinců, kteří dokáží dostatečně rychle běžet. Každý by se dostal na oběd podle toho, kdy přijde, a ne, kdy má přijít, protože taková pravidla stejně málokdo dodržuje. Při čekání na obědy by nebyla porušována pravidla, protože by zde vládla opět anarchie. A problémem by znovu bylo už jenom předbíhání.

Václav Macourek

POV:

Viktorie Hrdová

Ti co se nikdy neučí a stejně
dostanou nejhůř za 3

Ti co se učí a stejně
propadaj

Tatér v zácviku

Co je za rok, kde to sem,
v jaký sem škole, my píšem

SPORTOVNÍ REKORDY NAŠÍ ŠKOLY

Milí studenti a žáci, spousta z vás byla na sportovním dnu naší školy a viděla řadu napínavých sportovních výkonů. Ale ty, které vám v tomto článku ukážeme, se týkají sportovních rekordů naší školy, které jsme nemohli vidět na sportovních dnech a sami uznáváme, že některé z nich jsou opravdu nepředstavitelné. Na ty nejlepší z našeho výběru se nyní podíváme a věříme, že některé z těchto talentů poznáváte.

Školní sportovní rekordy – hoši

Šplh o tyči (4 m)	– Martin Glatz	3,2 s
2003		
Hod kriketovým míčkem	– Lukáš Řehůřek	81,05 m
2017		
Běh na 3000 metrů	– Jakub Bárek	9:42,0 min
2017		
Vrh koulí (5 kg)	– Marek Hrubý	13,53 m
2022		
Hod granátem	– Ivo Švábenský	72,40 m
1988		

Školní sportovní rekordy – dívky

Šplh o tyči (4 m)	– Linda Machová/	3,8 s
Miloslava Vránová		3,8 s
Hod kriketovým míčkem	– Alice Součková	48,45 m
2017		
Běh na 1500 metrů	– Romana Hrazdilová	5:28,5 min
Vrh koulí (3 kg)	– Klaudie Grycová	10,50 m
2015		
Hod granátem	– Draha Šímová	46,00 m

Vojtěch Procházka, Vojtěch Prokop

REKLAMA

...aneb Prváci, zbystřete

Zná to každý student prvního ročníku. Začne druhé pololetí a naši učitelé biologie začnou strašit herbářem.

V tento moment máte dvě možnosti. Buďto se vydáte do terénu a uděláte herbář poctivou prací, nebo využijete této ojedinělé nabídky a máte možnost si jej koupit!

OZVĚTE SE NA...

zelija@gymbuc.cz

RECEPTÁŘ

Čokoládový fondant

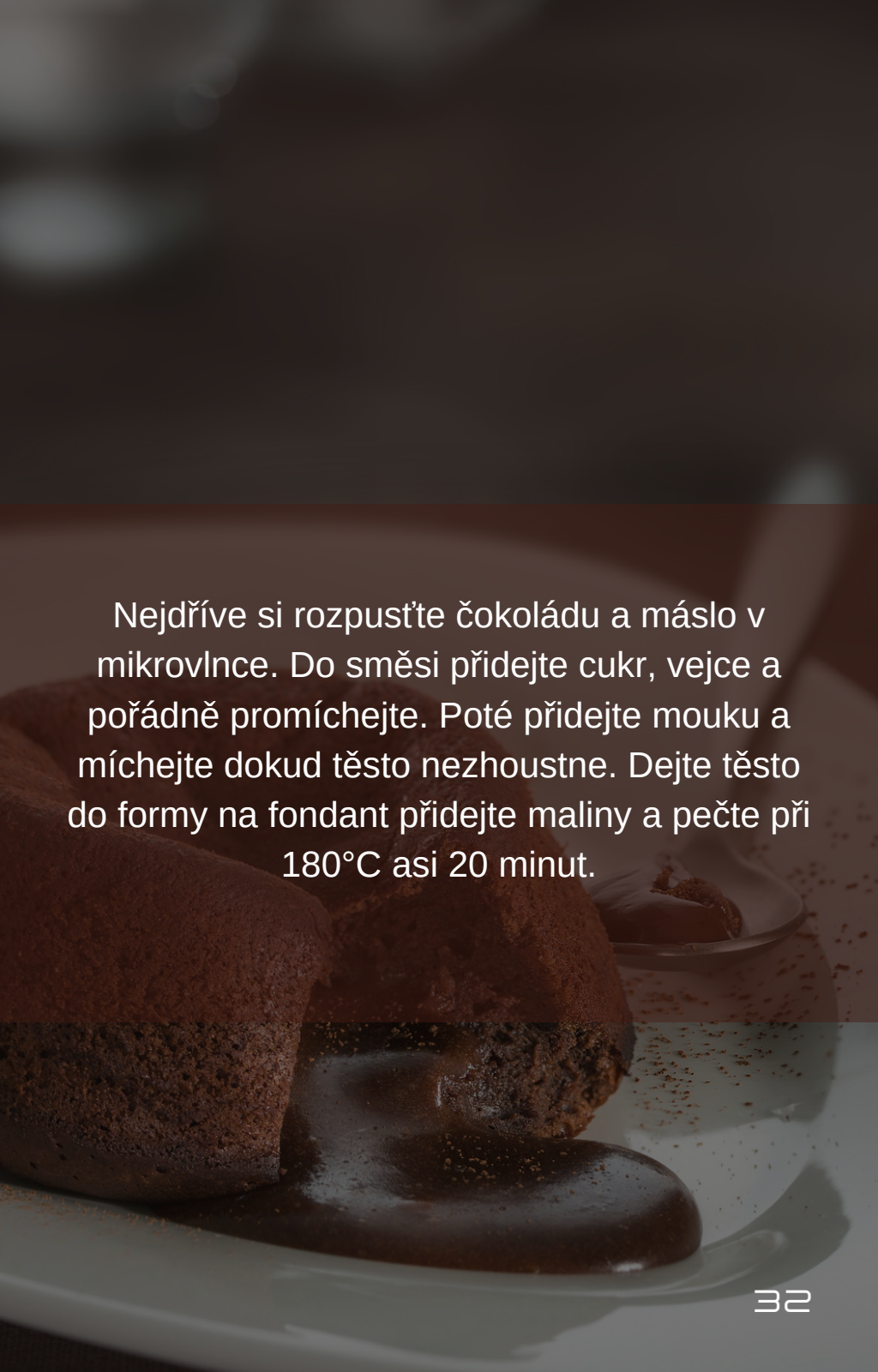

Tento jednoduchý a chutný dezert pochází z Francie, kde byl vytvořen kuchaři pro slavnou pařížskou restauraci. Jeho tajemstvím je správná teplota při pečení, která umožňuje, aby byl fondant uvnitř tekutý a zároveň na povrchu tuhý. Pro více osvěžující chuť můžete přidat i maliny, ale nejsou nutností.

Na tento dezert budete potřebovat:

- 200g čokolády
- 100g másla
- 100g cukru
- 3 vejce
- 50g hladné mouky
- formu na fondant
- maliny

Nejdříve si rozpustíte čokoládu a máslo v mikrovlnce. Do směsi přidejte cukr, vejce a pořádně promíchejte. Poté přidejte mouku a míchejte dokud těsto nezhoustne. Dejte těsto do formy na fondant přidejte maliny a pečte při 180°C asi 20 minut.

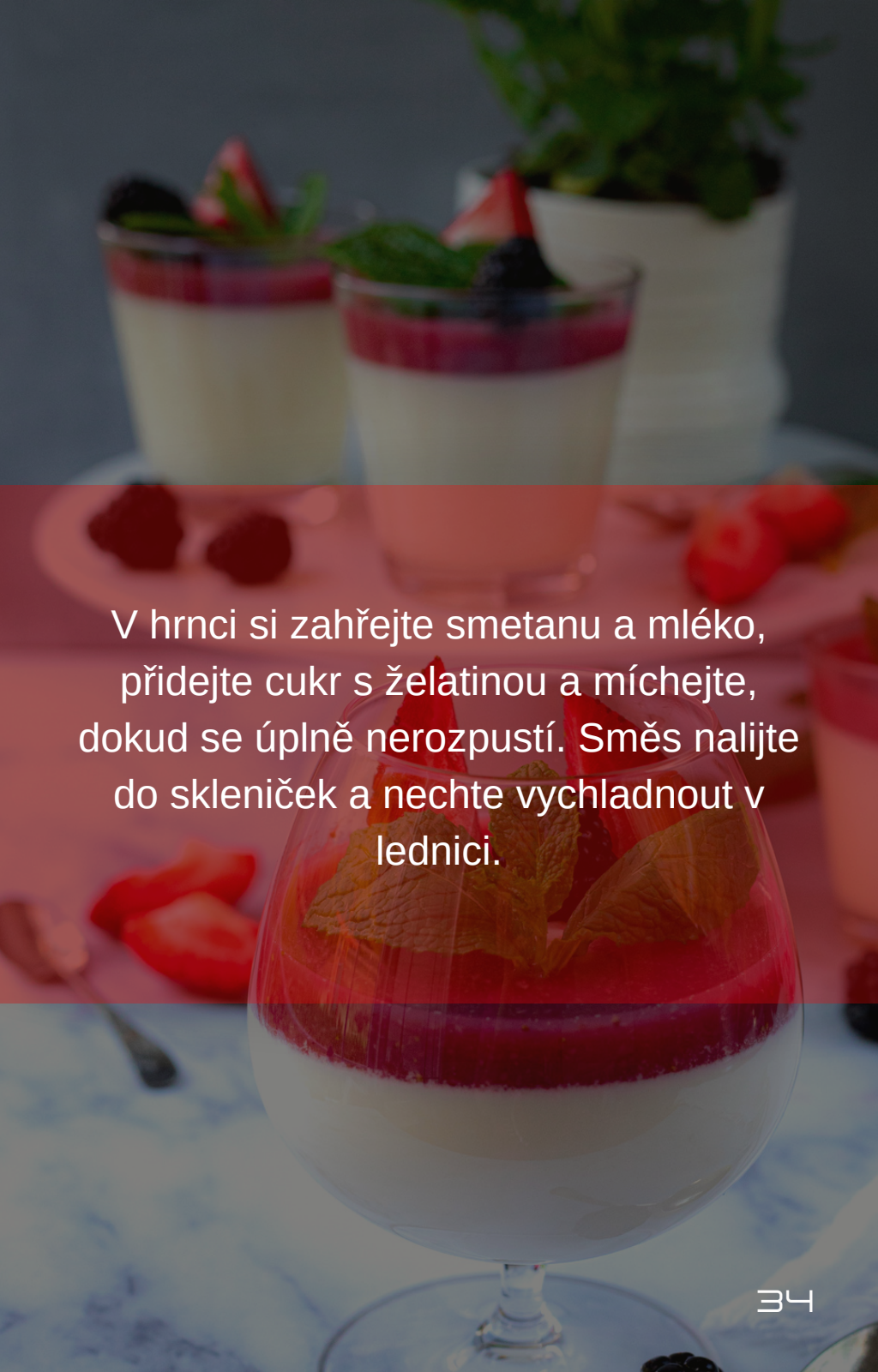
Panna Cotta

Tento dezert původně pochází z severní Itálie. Panna cotta, což v překladu znamená "vařená smetana", je sladká smetanová pochoutka s jemnou chutí vanilky nebo jiných příchutí.

Budete potřebovat:

- zhruba 2 lžíce cukru a 2 lžíce želatiny
- 350ml smetany
- 350ml mléka

A glass of layered dessert, likely a strawberry and raspberry yogurt or cream dessert. The glass is filled with a white cream layer at the bottom, a layer of red fruit (strawberries and raspberries) in the middle, and a layer of white cream at the top. Fresh mint leaves are garnishing the top. The background shows more glasses of the same dessert and fresh fruit on a light-colored surface.

V hrnci si zahřejte smetanu a mléko, přidejte cukr s želatinou a míchejte, dokud se úplně nerozpustí. Směs nalijte do skleniček a nechte vychladnout v lednici.

Cheesecake

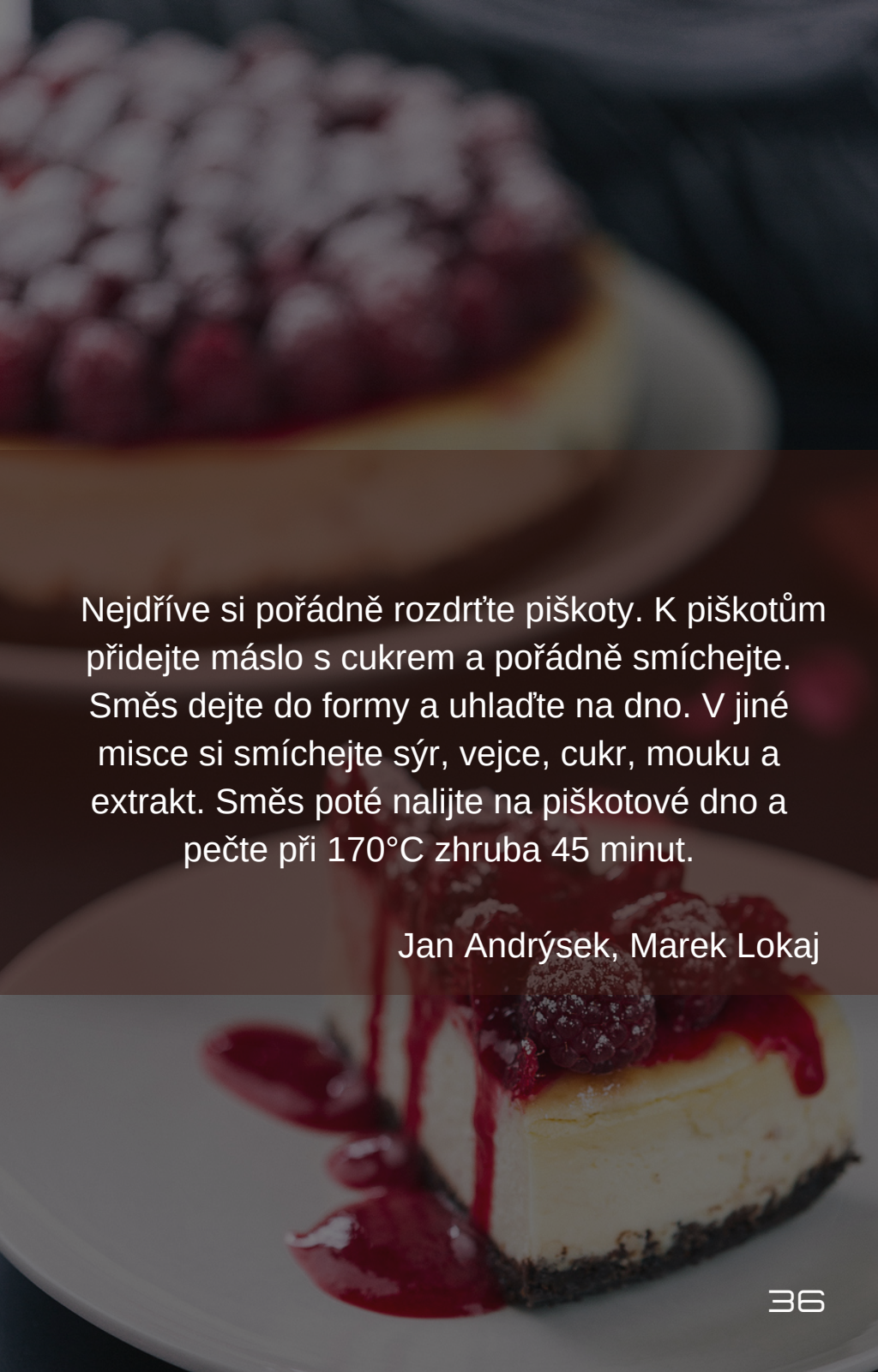
Tento dezert pochází z Řecka, kde se stal populárním již před mnoha stoletími. Jeho tajemstvím je kvalitní sýr a správné množství cukru, které dávají cheesecakeu jeho jemnou sladkost a krémovou konzistenci.

Na piškotové dno si nachystejte:

- 200g piškotů
- 100g másla
- 2 lžíce cukru

Na směs budete potřebovat:

- 500g krémového sýru
- 3 vejce
- 150g cukru
- 1 lžíci mouky
- 1 lžíci vanilkového extraktu

Nejdříve si pořádně rozdrťte piškoty. K piškotům přidejte máslo s cukrem a pořádně smíchejte. Směs dejte do formy a uhlad'te na dno. V jiné misce si smíchejte sýr, vejce, cukr, mouku a extrakt. Směs poté nalijte na piškotové dno a pečte při 170°C zhruba 45 minut.

Jan Andřýsek, Marek Lokaj

KVÍZ ANDĚL PÁNĚ

Který den se děj filmu odehrává?

- a) na Boží hod
- b) den před Štědrým dnem

Co hrozí Petronelovi, když nesplní pozemský úkol od Pána Boha?

- a) bude mít celý rok službu v nebeské kuchyni
- b) přijde do Pekla mezi padlé anděly

Má film Anděl Páně i druhé pokračování?

- a) ano
- b) ne

Proč Petronela vyhodí z andělského sboru?

- a) protože jeden člen přebývá
- b) protože zpívá falešně

Kdo ztvárnil hlavní roli, tedy anděla Petronela?

- a) Jiří Bartoška
- b) Ivan Trojan

Jaký úkol dá Pán Bůh Petronelovi?

- a) napravit jednoho pozemského hříšníka
- b) přivést do nebe jednu dobrou duši

Jak se jmenuje čert, který anděla Petronela doprovází?

- a) Lucifer
- b) Uriáš

Kdo hraje Pannu Marii?

- a) Veronika Žilková
- b) Klára Issová

Kolik času má Petronel na splnění úkolu od Pána Boha?

- a) jeden rok
- b) jeden den

Pomocí čeho plní Petronel lidem na zemi přání?

- a) pomocí čertovy kouzelné mošny
- b) pomocí Božského slova

Vojtěch Kunc & Tomáš Navrátil

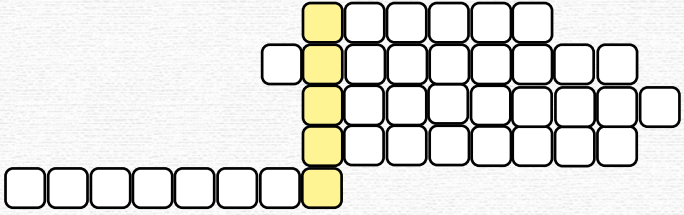

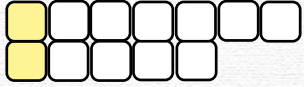
TAJENKA

1. Jak se nazývá beznohý ještěr který se nachází i v Česku?
2. Anglicky zeměpis.
3. Strach z cizinců.
4. Hra se smutným koncem.
5. Text předávaný ústně.
6. Vysoký..., vysoký jako já... (píseň)
7. Krvácivá nemoc.
8. Osídlování měst.
9. Co chybí studentům v první hodině?
10. Kde se po vyučování stojí fronta?
11. Příjmení paní profesorky třídní třídy Sexty
12. Časopis školy celým názvem GYMBUC...
13. Jak se nazývá prášek který působí proti bolesti hlavy?
14. Příjmení nového pana profesora.
15. Akce, která se kona pro studenty druhých ročníků na začátku školního roku v průběhu deseti týdnů.

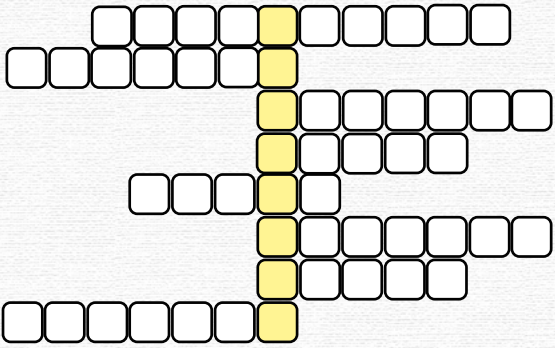
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

- 6.
- 7.

- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.

1. SLEPÝŠ
 2. GEOGRAPHY
 3. XENOFÓBIE
 4. TRAGÉDIE
 5. ANEKDOTA

6. JALOVEC
 7. EBOLA

8. URBANIZACE
 9. ENERGIE
 10. JÍDELNA
 11. LUCNÁ
 12. TIMES
 13. PARALEN
 14. SUJAN
 15. TANEČNÍ

Jan Gottwald, Jakub Vejda

DĚKUJEME ZA USKUTEČNĚNÍ
VYDÁNÍ TOHOTO ROČNÍKU. A PŘEDEM
SE OMLOVÁME ZA TĚŽKOU PRÁCI,
KTERÁ BUDE DOPROVÁZET VAŠI
SNAHU UDĚLAT LEPŠÍ ČASOPIS, NEŽ
JE TENTO.

VAŠE SEXTA

ÚNOR 2023